

MICHAEL CORDY

ĎÁBLOVO PÍSMO

edice
KIO KAN

edice
KIO KAN

Copyright © 2008 by Michael Cordy

All rights reserved.

Translation © Zdík Dušek, 2019

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE SOURCE

přeložil Zdík Dušek

Redakční úprava Vlasta Kohoutová

Grafická úprava obálky Emil Křížka

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2019

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-000-9

Pro Phoebe

Prolog

Řím, 1561

Mužovy oči se rozhlíží po hloučku lidí – přiměla se neodvrátit pohled. Jestli je dost silný, aby vydržel to, co se na něj chystá, ona bude dost silná, aby se dívala.

Muž se belhá na ovázaných nohách, popálených a polámaných od inkvizitorových mučitelů. Popravčí mu činí poslední nabídku: odvolat a ještě před připoutáním ke kůlu být milosrdně uškrcen, nebo odmítnout a být upálen zaživa. Jeho oči konečně nacházejí její. Vzborně vrtí hlavou. Ona mu chce dát najevo svou podporu a lásku, ale nedokáže se pohnout. Je hypnotizovaná tím, co se děje, a šokovaná tím, oč ji požádal.

A co mu slíbila.

Autodafé probíhá v noci, na pochodněmi ozářeném nádvoří anonymního kostela na okraji Říma. Kolem osamělého kůlu se shromáždila skupinka necelých dvaceti lidí. Svatá matka církev netouží rozhlašovat smrt tohoto kacíře – ani jeho kacířství. Žena koutkem oka zachycuje červený záblesk, ale neklopí oči. Přichází Velký inkvizitor, kardinál prefekt Michele Ghislieri v šarlatové róbě. Velký inkvizitor „uvolnil“ kacíře světským úřadům, aby provedly popravu a svatá matka církev mohla setrvat ve svém přístupu: *ecclesia abhorret a sanguine*, církev se vyhýbá krvi. Ale pořád jde především o jeho akci. A při upálení krev nepoteče.

„Spalte s ním i jeho knihu,“ přikazuje Velký inkvizitor. „Spalte *Ďáblovu knihu* s kacířem.“ Nastává chvíle ohrožení, když popravčí a jeho pomocníci prohledávají odsouzeného a nic nenacházejí. „Kde je?“

Jejím tělem prochází vlna strachu, ale odsouzený mlčí.
„Kacíři, odevzdej tu knihu, jinak poneseš následky.“
Odsouzený se hořce zasměje. „Co víc mi můžete udělat?“
„Upalte ho,“ přikazuje inkvizitor.

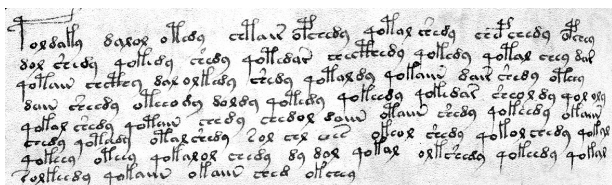
Pomocníci ho vlečou k lešení a přivazují ho ke kůlu. Kolem nohou mu rovnají poslední otepi roští a přikládají k nim pochodně. Když roští chytá, žena se modlí, aby se odsouzený udusil dřív, než se mu plameny dostanou ke kůži. Svírá krucifix, který jí dal, a dívá se mu do očí, dokud mu štiplavý kouř nezakryje obličej. Teprve pak jí vhrknou do očí slzy. Dým stoupá k noční obloze a mužovy tkáně začínají hořet – péct se. Ze sladkého, znepokojivě známého pachu se jí zvedá žaludek. Jeho křik je milosrdně krátký, ale to ji příliš neutěšuje.

Když plameny dosahují maximální výšky, Velký inkvizitor a jeho doprovod odcházejí. I ostatní postupně mizí do noci. Ona čeká sama, dokud nezbyvají jen kosti, popel a žhnoucí uhlíky. Pak přistupuje k hranici a sbírá co nejvíc z jeho ostatků. V předklonu cítí rukopis ukrytý v šatech a doufá, že tahle *Ďáblova kniha* stojí za mučení a trýznivou smrt. A modlí se, aby splnila hroznou přísahu, kterou musela před jeho smrtí složit.

„V pravý čas bude vše odhaleno,“ šeptá a odchází do temné noci. „Čas vše odhalí.“

1. část

Ďáblova kniha

1

Švýcarsko, o čtyři a půl století později

Zprvu necítil žádný strach, jen smutek nad takovým koncem. Vydělal jmění, shromáždil majetek po celém světě, naučil se několik jazyků a spal s více krásnými ženami, než na kolik si vzpomínal, ale to všechno mu teď připadalo bezvýznamné. Žil sám a sám taky zemře, bez pozornosti a v zapomnění. Jeho tělo bude zkrmeno zvířatům nebo pohřbeno pod betonem stavenišť. Jako kdyby nikdy nežil, nikdy neexistoval.

„Klekní si doprostřed plastové plachty.“

Klekl si se sepjatýma rukama jako v modlitbě. Všiml si chirurgické pilky, plastového pytle a lepicí pásky u vrahovy pravé nohy. Nepotřeboval zvedat hlavu k poloautomatické pistoli Glock 19 ve vrahově levé ruce, aby věděl, co se stane. Znal postup líp než kdokoliv jiný: sám ho vymyslel. Nejdřív dostane dvě kulky do hlavy. Levá ruka mu bude odříznuta a uložena do pytle, tělo zabaleno do černého plastu a zalepeno páskou. Nakonec bude povolána odklízecí jednotka, aby se zbavila těla, a vrah dodá odříznutou levou ruku klientovi na důkaz splněného úkolu.

„Víš, kdo jsem?“ zeptal se vrah.

Příkývl. „*La mano sinistra del diavolo*, Levá ruka ďábla. Nejjobávanejší nájemný vrah na světě.“

„Moje skutečné jméno. Znáš mou pravou totožnost? Podívej se na mě. Podívej se mi do obličeje.“

Tehdy se dostavil strach – ochromující hrůza. Nedokázal vzhlednout. Příliš se bál toho, co uvidí.

„Podívej se na mě,“ naléhal vrah. „Podívej se do očí muže, který ti zničil život a navždy tě odsoudil do pekla.“

Pomalů zvedl oči. Měl pocit, že se mu snad zastavilo srdce v hrudi. Vrahův obličej byl jeho vlastní. Rozklepal se hrůzou. Vtom jeho noční mŕu proťal zuřivý štěkot a vytáhl ho k vědomí.

Marco Bazin se pozvolna probral z léky navozeného spánku a otevřel oči, ale hlídací psi před jeho domem pořád zněli jako pekelné obludy vyjící po jeho duši. V panice a dezorientovaně zíral do šera. Nejdřív vlastní ložnici nepoznal: z kliniky sem dovezli tolik vybavení, že místnost připomínala spíš nemocniční pokoj. Otřel si pot z čela a temene. Vlasy, na muže před padesátkou pořád husté, byly jeho pýchou. Chirurgové říkali, že mu zase narostou, ale ohledně vyléčení tak optimističtí nebyli.

Zpomalil svoje dýchání a uklidnil se. Nenáviděl strach. Před několika krátkými měsíci, než se nechal přijmout na přepychovou švýcarskou kliniku poblíž svého horského útočiště nad Davosem, sám strach vzbuzoval – byl přece *la mano sinistra del diavolo*, dobře známý bezohlednou výkonností vražd. Říkalo se, že mu kdysi jeden klient dal jméno, jehož nositel už byl po smrti.

Teď se na smrt chystal on sám.

Bazin přešel rukou po rozkroku bavlněného pyžama, jako kdyby sahal po tom, co mu vzali. Chirurgové litovali, že za nimi nepřišel dřív, než se agresivní rakovina varlat stačila rozšířit. Po poslední chemoterapii mu řekli, ať si dává pozor na řadu příznaků. Rakovina však byla jen jedním z jeho problémů.

Díval se do tmy, poslouchal přístroje a vlastní dech a v duchu rekapituloval svoji situaci. Nikomu neřekl o své nemoci a zaměstnanci kliniky ho ujistili o své naprosté diskrétnosti. Přesto věděl, že se už určitě začaly šířit klepy. Před nástupem na kliniku odmítl tři velké zakázky a mnoho jiných klientů se s ním zkušelo spojit, když byl během operace a chemoterapie odříznutý od světa. Brzy se klepy přetaví v závěry a následně v činy. Klienti budou uvažovat, proč s nimi

nekomunikuje; někteří budou mít podezření, že pracuje pro konkurenci. Nepřátelé ucítí krev a využijí příležitosti k vyrovnání starých účtů. Kdysi býval lev, král džungle, ale teď byl raněný a kolem kroužili povzbuzení šakali. Jestli nepodlehne rakovině, dostane ho kulka. Každopádně byl mrtvý.

Psi se znovu rozštěkali a jeho panika se vrátila.

Bazin se poprvé od dětství bál. Ne smrti – tu už dávno důvěrně znal –, ale toho, co na něj čekalo po ní. Od diagnózy a operace byl nucen zamýšlet se nad svým životem a dospěl k závěru, že kromě ztráty duše mu zabíjení za peníze nepřineslo nic skutečně hodnotného – jen peníze a sterilní majetek. Po zádech mu přeběhl mráz. Sáhl po dřevěném růženci na nočním stolku – dostal ho jako dítě a nechával si ho spíš ze sentimentu, než že by věřil. Zahleděl se na drahé závěsy zatažené přes okno a představil si vysoké hory za nimi. Jejich krása ho obvykle uklidňovala, ale teď jen zesilovala jeho osamělost.

Proč ti psi pořád štěkají?

Zavrtěl hlavou, aby si pročistil myšlenky, a podíval se na hodiny vedle postele. Tři hodiny šestnáct minut ráno. Slyšel, jak na odpočívadle nad schody před jeho pokojem tiše mluví noční sestra. Pak se ozval jiný, hlubší hlas.

Bazin se bez dechu posadil. Točila se mu hlava.

Je tu nějaký muž – ne-li víc. V jeho domě. Uprostřed noci.

Nepřekvapovalo ho, že po něm nepřátelé půjdou, když je slabý a bezbranný, ale jak ho našli? Na klinice nikdo neznal jeho profesi a skoro nikdo neznal adresu tohoto domu. Uvědomil si však, že to nic neznamená. Každý má svou cenu. Vzpomněl si na lidi, kteří se před ním v minulosti snažili schovat. Našel je. A zabil.

Strach mu dodal energii. Musí žít. Rozhlédl se v šeru po něčem, čím by se mohl bránit, ale sestry odnesly všechno kromě zdravotnického vybavení a léků, které ho udržovaly naživu. Nebylo tu nic, čím by se dalo zabít.

Poslouchal, jak se k zavřeným dveřím blíží kroky – na jejich nepravidelnosti bylo cosi zvláštně povědomého.

Nevšímal si bolesti i nevolnosti, které na něj útočily, a vyhrabal se z postele. Z čela mu skápl pot. Odvážili se pro něj přijít jenom proto, že ho považovali za slabého, za pouhý stín muže, jímž kdysi býval. Ale on jim ukáže. Vyzkoušel provázek růžence. Přetrhl se. Hodil korálky na postel, vyškubl si hadičku z kanyly v zápěstí a pevně ji sevřel v rukách. Potichu přešel pokoj a stoupl si za zavřené dveře.

Pomalů se otevřely a na práh dopadl klín světla ostrý jako dýka. Bazin už si nepřipadal nemocný ani slabý. Soustředil se na odvrácení hrozby pro svůj život. Větrelec se zastavil na prahu, jako kdyby přemítal, jestli má vstoupit. Jakmile se objevila hlava, Bazin mu utáhl smyčku kolem krku a zatáhl.

S drátem na krájení syra Bazin dokázal uškrtit oběť během několika vteřin – proříznout krční tepnu a rozdrtit průdušnici. Plastová hadička se nicméně natáhla, a zatímco se ji Bazin pokoušel utáhnout, všiml si mužova oblečení – a toho, že je neozbrojený. Pak si vzpomněl i na mužovu chuť – na to, že kulhal. Prudce ho otočil obličejem k sobě. Zadíval se do mužových vykulených očí a ztuhl. Věděl, proč ten člověk přišel pod rouškou noci. Ne aby ho zabil, ale aby chránil vlastní totožnost před všetečnými očima. Styděl se za to, že sem přišel. A to Bazina vyděsilo.

Uvolnil hadičku z mužova krku. „Leo.“ Nesnažil se zakrýt svůj vděk. „Nemůžu uvěřit, že jsi přišel.“

Muž si promnul hrdlo. „Jsi můj nevlastní bratr, Marco,“ zachraptěl. „Říkal jsi, že umíráš. Jistěže jsem přišel.“ Oči mu vyplnily opovržením. „Co ode mě chceš? Co můžeš chtít od kněze?“

Do Bazinova vděku se přimísila zlost a cosi, co se blížilo lásce. Byl sice větší a silnější než starší bratr, ale vždycky si připadal v jeho stínu. Nikdy nebyl dost dobrý. Podíval se na přetržený růženec a pak na svého bratra. „Chci vykoupení. Chci rozhodnutí, než zemřu.“

Inteligentní tmavé oči se přimhouřily. „Myslíš to vážně?“ „Smrtelně vážně.“

„Tak jdi ke zpovědi.“

„Potřebuju víc než pár zdrávasů, mnohem víc...“ Vysvětlil bratrovi, jak prožil svůj život. „Musím církvi prokázat nějakou službu jako pokání. Řekni mi, co mám udělat.“

Bratr se mu zahleděl do očí, pátravě a zkoumavě. „Už mě neudivuje, kolik hříšníků se v čase krize vrací do lůna církve. Ale ty, Marco?“ Vzdychl. „Bůh nikdy neodmítne ztracenou duši, pokud je její kajícnost upřímná.“

„Udělám vše, co je v mých silách. Cokoliv církev přikáže.“

Tmavé oči mu nahlížely přímo do duše. „Cokoliv?“

„Ano,“ potvrdil Bazin a klesl na kolena. „Naprosto cokoliv.“

2

New York, o pět týdnů později

Jakmile limuzína zastavila před mrakodrapem z černého skla v centru Manhattanu, Ross Kelly vystoupil, kufřík v jedné, laptop v druhé ruce, a vyběhl k hlavnímu vchodu. Posledních čtyřia dvacet hodin strávil v letadlech a měl zpoždění. Proběhl vstupní halou, skočil do prázdné kabiny výtahu a stiskl třicáté první podlaží.

Podíval se na svůj odraz v zrcadle a zamračil se. Měl na sobě drahý oblek, který by za jiných okolností vhodně doplňoval jeho opálenou pleť, vysokou postavu a široká ramena, ale teď v něm působil spíš nervózně. Vždycky se cítil – a vypadal – líp v terénu, v pohorkách, džínech a tvrdém klobouku než v kanceláři. Narovnal si kravatu a uhladil nepoddajné pískové vlasy. Výtah cinkl a dveře se otevřely. Ross vystoupil. Přešel k dvojkřídovým dveřím, do jejichž skla byl vyryt nápis „Xplore Geological Consultancy – specia-

listé na ropu a zemní plyn“. Nějaký muž v modrých montérkách právě přidával další řádek: „Oddělení ropy Alasconu“. Ross vstoupil do recepcce. Zprávy o změně kolovaly už řadu měsíců, ale nedokázal uvěřit, že se toho tolik stalo, zatímco pobýval na odlehlých Kokdumalackých ropných polích v jihozápadním Uzbekistánu.

Jeho osobní asistentka Gail přecházela sem a tam. Jakmile ho uviděla, zřetelně se uvolnila. „Rossi. Díkybohu že jste tady. Jak bylo v Uzbekistánu?“

„Dobře, ale měl bych víc dat, kdybych se nemusel honem vracet.“ Podíval se na hodinky: deset dvacet dva. „Kde jsou?“

Vzala od něj kufřík. „V konferenční místnosti. Už začali.“

„Řekla jste jim, že se můj let zpozdil?“

„To je jim fuk.“

„A co Bill Bamford?“

„Je pryč. Rossi, celá stará správní rada Xplore je pryč.“

„A předávka?“

Ztišila hlas. „K žádné nedojde. Všechny ty řeči o tom, že Alascon bude respektovat odbornost specialistů Xplore a že stojí o partnerství, byly nesmysly. Je to staré dobré pohlcení. Bill Bamford, Charlie Border i ostatní si vyklidili stoly. Dnes ráno je vyprovodili z budovy.“

„A co vy?“

„Já si seženu práci kdekoliv. Tady pracuju jenom kvůli vám.“ Usmála se. „Takže mi řekněte, jestli chcete odejít.“

„Dozvíte se to jako první, slibuju.“

„Dobře. Jestli chcete zachránit svůj projekt se starobyrou ropou, radši jděte. Tihle chlápci neberou zajatce.“ Pokrčila rameny. „Ale to už asi víte.“

„Jo.“ Ross se ušklíbl. Než ho Xplore před třemi lety přetáhli k sobě, pracoval jako geolog v uznávaném oddělení geologických věd společnosti Alascon. V Xplore mu nabídl dobrý plat, ale to nebyl hlavní důvod, proč se připojil k malé

konzultační firmě. Alascon jako jedna z největších ropných společností na světě nabízela vynikající zácvik, ale fungovala zkostnatěle, arogantně a odmítala riskovat. Vizionářská správní rada Xplore mu nabídla příležitost k pořádným průzkumům a objevům, jaké u Alasconu nepřicházely v úvahu. Teď zase pracoval pro Alascon a to mu dělalo starost. Znovu si uhladil vlasy a prošel chodbou do konferenční místnosti.

Když se k ní přiblížil, uslyšel svůj vlastní hlas. Zastavil se a podíval se přes sklo. Světla byla ztlumená, ale kolem stolu viděl usazené tři manažery Alasconu. Sledovali plazmovou obrazovku, na které Ross představoval svou teorii o starobylé ropě. Dva z manažerů neznal: jeden byl starší holohlavý chlápek s kulatými brýlemi, druhý byl pihovatý muž s vlnitými, prošedivělými zrzavými vlasy. Při pohledu na třetího, blondáka v uhlově šedém obleku, se mu sevřel žaludek. George Underwood byl hlavní příčinou, proč opustil Alascon. Ross si prohlížel svého bývalého šéfa a mimoděk si všiml, že Underwoodův oblek je na rozdíl od jeho naprosto dokonalý.

Na obrazovce rotovala v černém prostoru žhavá koule, kterou ostřelovaly velké meteority jako rozžhavené rakety a jizvily i deformovaly její už tak krátery posetý povrch. Horká planeta vypadala jako to poslední místo ve vesmíru, kde by mohl přežívat život – natož vzniknout. Ross znovu slyšel svůj hlas, klidný a sebevědomý, kterým popisoval počítačem vytvořenou animaci: „V dětském věku před čtyřmi a půl miliardami let byla Země peklem. Bombardovaly ji asteroidy a komety, její povrch spalovalo ultrafialové záření a sopečné erupce chrlily do primitivní atmosféry škodlivé plyny. Asteroidy a komety, které dopadaly na naši planetu, však byly plné aminokyselin, zásadně důležitých pro vznik života. I dnes každým rokem dopadá na Zemi čtyřicet tisíc tun meteoritů. V těchto vesmírných kamenech bylo nalezeno přes sedmdesát druhů aminokyselin, z nichž osm se podílí na tvorbě bílkovin v živých buňkách.“

Na obrazovce se odehrál velkolepý náraz.

„Jako spermie bombardující vajíčko na naši planetu přšla semena života a jeden – pouze jeden – z těch kamenů kupodivu zažehl reakci, jiskru, která umožnila někde na Zemi vznik nejranějších forem bakterií. Neméně úžasné bylo, že prosperovaly. Důkazy naznačují, že veškerý život na této planetě – včetně nás – se vyvinul z toho jediného nárazu před čtyřmi a půl miliardami let.“

Obraz se změnil. Teď se na něm objevily kameny s otisky zkamenělin z grónského Isua a Ustjurtské plošiny v Uzbekistánu poblíž Rossova posledního působiště.

„Tyto rané formy života zkameněly a stalo se z nich fosilní palivo: ropa. Dnes už víme, že ropu lze najít ve starších vrstvách, než se dříve věřilo. A právě na tuto starobylou ropu bychom se měli zaměřit.“

„Věřil bys tomu?“ poznamenal Underwood ke svému kolegovi. „Starobylá ropa. Já myslel, že veškerá ropa je ztraceně starobylá.“

Jeho smích Rosse podráždil. Vešel do místnosti. „Starobylou ropou, Georgi, myslím ropu, která je o čtvrt miliardy let starší než jakákoliv dřív objevená.“

Underwood stiskl tlačítko na dálkovém ovládači a na obrazovce se rozzářilo logo společnosti. Zvedly se žaluzie a odkryly panoráma Manhattanu zářící na květnovém slunci. Underwood se významně podíval na hodinky a vstal, aby Rossovi potřásl rukou. „Dlouho jsme se neviděli.“ Usmál se. „Představím vám svoje kolegy.“

Ross zjistil, že šedivějící zrzek je nový finanční manažer Brad Summers a ten starší muž je David Kovacs, nový šéf Xplore odpovědný za splynutí konzultační firmy s Alasconem.

„Takže starobylá ropa, Rossi?“ řekl Underwood. „Vážně věříte, že existuje?“

„Ano, věřím.“

„Proč, doktore Kelly?“ zeptal se Kovacs.

Ross se posadil. „Na přelomu tisíciletí byla nejstarší ropa stará jeden a půl miliardy let. Nedávno jsme ale objevili v Uzbekistánu naleziště nejméně o dvě stě padesát milionů let starší. Uhlovodíky ve starobylé ropě jsou produktem organizmů, které žily na Zemi přinejmenším před třemi celými dvěma miliardami let. To naznačuje, že mimořádně staré horniny obsahují dosud nevyužívané zásoby, o něž se prozatím hledači ropy nezajímalí. Je nicméně jen otázkou času, než se o ně začnou zajímat jiné osoby z branže.“

Underwood se podíval na svoje poznámky. „Pracujete na tom s klientem, firmou Scarlett Oil. To je docela malá společnost.“

„Všichni naši klienti tady i v zámoří jsou malí až středně velcí hráči s omezenými geologickými zkušenostmi. Proto využívají služeb poradenské firmy.“

„A pravděpodobnost, že tu starobylou ropu najdete?“

Ross se usmál. „Mnohem větší než průměrná.“ I nejmodernější technika běžná naleziště ropy objevovala jen s pravděpodobností deseti procent. Ross vylovil z kapsy miniaturní laptop, otevřel ho a položil na stůl. Na monitoru se rozzářila geologická mapa světa s vyznačenými horninami, které označovaly možné zásoby ropy. Rosse ten výjev vždycky trochu naplňoval smutkem, protože mapa nesymbolizovala jen lidské znalosti o zemském povrchu a o tom, co se skrývá pod ním, ale také svět připravený o tajemství. „Moje skupina vyvinula software, který propojuje seismická, gravimetrická, magnetometrická a geologická data se satelitním snímkováním a nejmodernější GPS technologií s cílem určit nejbohatší oblasti světa. Když se zaměříme na staré horniny, můžeme zvýšit pravděpodobnost, že najdeme zachycenou ropu.“ Ross se pro větší účinek svých slov odmlčel. „Naše současná modelovaná úspěšnost se blíží dvaceti procentům. To je dvojnásobek normální úrovně.“

Underwood přikývl. „Ale zatím nemáte konkrétní data. Jen *modely*?“

„Proto jsem jel do Uzbekistánu. Abych ty modely ověřil v praxi.“ Ross vytáhl z kufříku na laptop složku a položil ji na stůl. „Potřebujeme víc času, ale prvotní nálezy jsou dobré. Ve Scarlett Oil jsou nadšení.“

„Ach ano, mocný Scarlett Oil.“ Underwood se naklonil k finančnímu manažerovi. „Kolik to zatím stálo?“ Zeptal se, jako kdyby už znal odpověď. Summers k němu otočil počítač, aby se Underwood podíval na monitor. „Páni! Xplore do toho vložila hodně času a peněz. I Scarlett Oil.“

Ross stiskl rty, odhodlaný zachovat klid. „Georgi, je to investiční projekt založený na rozumných datech a právě se prokazuje jeho oprávněnost v terénu. Průzkumnou a těžební technologii budeme vlastnit my, což nám dovolí nabízet menším firmám, jaké jsou našimi klienty, možnost sebrat něco větším konkurentům. Včetně Alasconu, pokud si nechá ujít tuhle novou příležitost.“

Underwood se naklonil ke Kovacsovi a něco mu pošeptal. Kovacs si urovnal papíry. „Prosím, nechápejte nás špatně, doktore Kelly,“ řekl. „Máte v branži vynikající pověst a chceme vás ve svém týmu, ale jediné, proč Alascon koupil tuhle malou konzultační firmu, jsou její vynikající kontakty a obchodní styky s Dálným východem a bývalými sovětskými republikami. A protože byla levná.“ Podíval se na tabulku finančního manažera. „Upřímně řečeno, vzhledem k tomu, jak se v Xplore utrácely peníze, se tomu ani nedivím. Doktore Kelly, Alascon nemá zájem o spekulativní podniky s jinými, menšími americkými ropnými společnostmi. Nemáme se od nich co naučit.“ Ukázal na Underwooda. „Jmenuji George do vedení ropného průzkumu. Vy a vaše skupina budete podávat hlášení přímo jemu. Slyšel jsem, že jste s ním už v minulosti pracoval.“ Obrátil se na Underwooda. „Záleží na tobě, Georgi.“

„Chceme, abyste se soustředil na rozvoj svých kontaktů ve strategicky důležitých oblastech světa, Rossi,“ řekl Underwood. „Ohledně normální ropy. Výzkum starobylé ropy musí skončit.“

„A co náš kontakt se Scarlett Oil?“

„Co by s ním bylo? To je malá ryba.“

Ross zaskřípal zuby. „Ale tohle vydělá peníze. Spoustu peněz. Brzy.“ Investoval do toho projektu dva roky života a vášnivě mu věřil. Zvedl složku ze stolu. „Ukážu vám to. Jsou tu všechna poslední čísla. Je to úplně jednoduché.“

Underwood odmítavě mávl rukou. „Já vím, že je to váš oblíbený projekt, Rossi, ale Alascon nemá zájem o starobylou ropu, jenom o tu normální.“

„Jenže ta brzy dojde.“ Ross pleskl složkou o stůl. „Aspoň se podívejte na poslední čísla.“

Underwood vrhl po Kovacsovi pohled, který říkal: „Já ti povídal, že umí být náročný,“ a obrátil se zpátky k Rossovi. „Vždycky jsem obdivoval vaše nadání,“ řekl. „Jste vynikající geolog a máte opravdový dar nacházet ropu. Vaší slabinou ovšem je, že si až moc užíváte dobrodružství průzkumů. Pro vás je záhada stejně přitažlivá jako objev, možná ještě přitažlivější. Alascon se nestará o velké objevy, ale o snižování rizik. Nestojí o vzrušení, dobrodružství nebo záhady, jenom o výsledky. A jestli chcete zůstat v téhle společnosti a dál dostávat svůj velice štědrý plat, radši se s tím smiřte. Chci, abyste přesměroval svou skupinu ke hledání konvenčních nalezišť. Okamžitě.“

Ross mlčel. Dva roky práce se rozplynuly ve chvíli, kdy měly přinést zisk.

Underwood se zamračil. „Rozumíte, Rossi?“

V tu chvíli Ross viděl svoji budoucí práci u Alasconu, s brunátným obličejem a namířeným prstem George Underwooda. Byl unavený a měl toho dost. Narovnal se do plné výšky – měřil o hlavu víc než Underwood. Podíval se na svého bývalého a potenciálně budoucího šéfa. Díval se mu do očí tak dlouho, až Underwood ztratil nervy a odvrátil zrak. Ross sáhl pro složku, roztrhl ji na poloviny, potom na čtvrtiny a nakonec na osminy.

„Rozumíte?“ zeptal se Underwood znovu. Hlas se mu chvěl.

„Klid, Georgi,“ varoval ho Kovacs. „Alascon potřebuje lidi jako doktor Kelly. Určitě to chápe.“

„Rozumíte, Rossi?“ naléhal Underwood.

„Dokonale.“ Ross si nechal roztrženou složku v pravé ruce a levou vylovil z kapsy mobil. Zmáčkl rychlou předvolbu a Gail se ozvala po druhém zazvonění. „To jsem já,“ řekl Ross do telefonu. „Slíbil jsem vám, že se to dozvíte první.“ S pohledem na Underwooda mu upustil roztrhanou složku na hlavu. „Dávám výpověď,“ řekl.

„Moment!“ Kovacs vyskočil na nohy. „To není nutné.“

Ross si uvolnil kravatu, uklidil mobil a laptop a vykročil ke dveřím. Když je otevřel, ještě se ohlédl. „Je to nutné,“ odpověděl. „Pro mě.“ Zavřel za sebou a odešel.

3

Několik kilometrů od kanceláří Xplore opouštěl čestný host McNallyho posluchárnu v Lincolnově kampusu jezuitské Fordhamské univerzity v New Yorku. Kněz se na konferenci zdržel, jak potřeboval, a byl spokojený, že vykonal svoje povinnosti. Teď se nemohl dočkat, až bude pryč. Poděkoval svým hostitelům, odmítl doprovod a vykročil ke své limuzíně tak rychle, že nebylo skoro vidět jeho kulhání.

Na zadním sedadle, ukrytý za kouřovými skly, se podíval na hodinky. Před večerním letem do Říma měl spoustu času. „Yaleova univerzita,“ řekl řidiči. „Beineckeova knihovna.“

Zatímco auto ujíždělo na sever k Henry Hudson Parkway, upřel pozornost k tomu, čím se zabýval od chvíle, kdy před pár dny dorazil do Ameriky. Otevřel kufřík a začal studo-

vat fotokopii 450 let starého dokumentu, který jeho úřad objevil ve složkách inkvizice ve vatikánském *secretum secretorum*, archivu těch nejcitlivějších tajemství církve. Četl ručně psanou latinu, jeden z pěti jazyků, jimiž plyně hovořil, a dumal nad hrozbami i příležitostmi, které dokument představoval.

Pokud je pravda to, co slyšel.

O hodinu a půl později limuzína zastavila před Beineckeovou knihovnou vzácných knih a rukopisů při Yaleově univerzitě, před jednou z největších budov na světě věnovaných pouze vzácným knihám. Bílá obdélníková stavba pokrytá průsvitnými mramorovými „okny“, která připomínala prohlubně na golfovém míčku, ostře kontrastovala s tradičnějšími budovami Yale. Kněz si nicméně cestou do schodů nezvyklé architektury vůbec nevšímal.

U recepce ho už očekávali a zdejší výzkumník ho doprovodil do hlavního sálu.

„Není tu moc rušno,“ poznamenal kněz.

„Ne.“ Výzkumníkovi v obličeji zazářilo vzrušení. „Ale dnes večer bude. Očekáváme velkou účast na veřejných seminářích. Jedna z hlavních přednášek bude bomba.“ Ukázal na prázdnou plexisklovou vitrínu na podstavci uprostřed sálu. „Kniha je celý týden vystavená tady, ale na půl hodiny jsme ji pro vás přesunuli do jedné z čítáren. Jestli potřebujete delší přístup, můžete si prostudovat digitální kopie stránek na internetu nebo na jednom ze zdejších terminálů.“ Odvedl kněze do malé, tlumeně osvětlené místnosti a podal mu bílé rukavičky. „Smíte se jí dotýkat, jen když je budete mít na rukách.“

Kněz přistoupil ke čtecímu stolku. „Děkuji.“

Výzkumník si odkašlal. „*Voynichův rukopis* je jeden z předmětů mého studia. Co vám o něm můžu povědět?“

„Nic.“ Kněz si natáhl bílé rukavice. Pochyboval, že by mu ten muž mohl říct cokoliv, co by už nevěděl. „Potřebuji jen trochu soukromí – abych ho viděl na vlastní oči.“

„Jistě.“ Muž ještě chvíli zaváhal, ale pak se obrátil ke dveřím. „Nechám vás tu. Zavolejte, kdybyste cokoliv potřeboval.“

Ale kněz už ho neposlouchal. Očarovane hleděl na knihu. Stářím zažloutlý dokument nevypadal nijak pozoruhodně. Teprve když pomalu otáčel stránky, vyšla záhada najevo. Kniha byla plná neznámého textu a ozdobená jednoduchými barevnými ilustracemi bizarních rostlin, které se podobaly známé vegetaci, ale ve skutečnosti nešlo o nic pozemského. Na dalších obrázcích se nahé ženy s nepřírozeně kulatými břichy vznášely v zelené tekutině.

Ilustrace nebyly o nic propracovanější než dětské kresby, ale to jim nic neubíralo na působivosti. Vedle knihy ležel zápis z katalogu Beineckeovy knihovny: „Téměř každá stránka obsahuje botanické a vědecké kresby, mnoho z nich na celou stránku, primitivních, ale živých postav vyvedených inkoustem a různými odstíny zelené, hnědé, žluté, modré a červené. Podle námětu obrázků se obsah rukopisu dělí do šesti oddílů.

Botanický oddíl zahrnuje kresby 113 neidentifikovaných druhů rostlin doprovázených textem. Astronomická nebo astrologická sekce má dvacet tři hvězdných diagramů. Biologická obsahuje obrázky malých ženských aktů, většinou s vyboulenými břichy a přehnaně širokými boky, potopené do tekutiny nebo se z ní vynořující, propojené hadicemi či jakýmsi tobolkami. Část pojednávající o léčivech zahrnuje kresby více než stovky bylin, zatímco zbývající dva oddíly tvoří nepřetržitý text a ilustrované skládací stránky.“

Svět tato kniha fascinuje od roku 1912, kdy obchodník s knihami Wilfrid Voynich narazil na tento svazek 134 stránek ve Villa Mondragone, na jezuitské vysoké škole v italském

městečku Frascati. Do knihy byl vložen dopis datovaný do roku 1666; rektor pražské univerzity v něm žádá známého učence, aby se text pokusil rozluštit. Podle dopisu knihu koupil císař Svaté říše římské Rudolf II. za šest set zlatých dukátů.

Z vybledlého podpisu na první stránce rukopisu se dalo rozluštit jméno *Jacob à Tepenece*. Záznamy uváděly, že se Jakub Hořický narodil do chudé rodiny, vychovali ho jezuíté a on se nakonec stal bohatým chemikem u Rudolfova dvora. V roce 1608 získal šlechtický přídomek z *Tepence* za to, že zachránil císaři život. Jeho role v dějinách rukopisu nicméně byla méně jasná. Podle některých mu ho Rudolf svěřil k vyluštění, podle jiných po císařově abdikaci v roce 1611 a jeho smrti o rok později rukopis zůstal v Jakubově držení v podstatě náhodou. Ať se stalo cokoliv, rukopis se nějak dostal na jezuitskou školu, kde ho znovu objevil Voynich. Mnozí tvrdili, že původně pocházel z Itálie, kde byl ukraden z jedné jezuitské knihovny a prodán císaři Rudolfovi, a že ho agenti katolické církve nakonec získali zpátky a nechali ho znovu upadnout do zapomnění.

Ilustrace rukopisu byly prazvláštní, ale Voyniche i bezpočet dalších nejvíc zaujal text. Mnozí se ho pokoušeli rozluštit – symboly byly svůdně povědomé, často se podobaly římským písmenům, arabským číslům a latinským zkratkám. Mnoho začátků řádků zdobily šibenicovité postavy a spousta slov končila tajemnou spirálou připomínající devítku.

Když Voynich přivezl rukopis do Spojených států, požádal kryptografy, aby ho prozkoumali, ale marně. V roce 1961 ho koupil H. P. Krause, newyorský obchodník se starožitnými knihami, a roku 1969 ho věnoval Beineckeově knihovně vzácných knih a rukopisů. V 60. a 70. letech pověřil Národní bezpečnostní úřad práci na rukopisu ty nejlepší kryptografy, ale ani oni neuspěli.

V posledních deseti letech badatelé nasadili řadu statistických metod včetně entropické a spektrální analýzy a zjistili,

že voyniščina – jak se jazyk textu začal nazývat – vykazuje statistické vlastnosti, které jsou v souladu s přirozenými jazyky, což naznačovalo, že se patrně nejedná o náhodné čmáranice nějakého šílence nebo podvodníka. Vědci taky odhalili, že se text čte zleva doprava a používá se v něm dvacet tři až třicet jednotlivých symbolů. Celkem jich rukopis obsahuje 234 000 a skládají se zhruba do 40 000 slov, z toho přibližně 8 200 různých. Většina slov má šest znaků a vykazuje menší obměny než slova anglická, latinská i z jiných indoevropských jazyků. Nikdo ale pořád nebyl ani o krok blíž poznání, co se v rukopisu píše, kdo ho napsal a proč.

Zřejmě až doted'.

Ode dveří se ozvalo diskrétní zaklepání. Půlhodina vypršela. Kněz se uchváceně zdržel ještě o chvíli déle. Tušil, že ta kniha brzy nadobro změní jeho život a že jeho kroky vede Bůh. Svlékl si rukavice a pohladil rukopis holými prsty.

Když se dveře otevřely a vstoupil výzkumník, kněz mu poděkoval, vrhl poslední pohled na *Voynichův rukopis* a vrátil se do sálu.

Na okamžik se zastavil u plakátu inzerujícího večerní seminář: „Luštění hádanky“. Právě probíhal Voynichův týden a dnes v jeho rámci proběhnou tři přednášky. Nějaký britský matematik z Cambridge a počítačový odborník z MIT měli představit nejnovější metody dešifrování textu. Kněze ale zajímala třetí přednáška: „*Voynichův rukopis*: K záhubě odsouzená honba za Eldoradem?“

Sevřel svůj kufřík pevněji a vybavil si okopírovaný dokument uvnitř. Originál popisoval soud a svědectví jezuitského kněze upáleného u kůlu jako kacíře. Taky popisoval existenci knihy, která měla být spálena s ním: *Ďáblovy knihy*.

Kněz si ověřil, kdy začne poslední přednáška a že stihne svůj let. Pak se podíval na jméno přednášející: doktorka Lauren Kellyová.

4

Ross Kelly seděl v metru linky New Haven, jel ze stanice Grand Central na Darien a přemýšlel o své práci. Geologie nebyla oblíbenou ani snadnou volbou pro chlapce vyrůstajícího v Biblickém pásu. Jeho matka věřila, že Země byla stvořena před několika tisíci lety a že biblická potopa byla hlavní geologickou událostí lidských dějin. Kreacionismus se sice přetransformoval v inteligentní design, ale moc se nezměnilo – a nejen v Biblickém pásu: i nový papež nedávno odmítl darwinovskou evoluci ve prospěch Boží ruky, která zasahuje do všech aspektů stvoření.

Ross však vždycky bojoval za svou vášeň. Od chlapeckých let, kdy vyrůstal na otcově farmě ve stínu plošiny Ozark, vnímal geologii jako romantickou, kouzelnou vědu, která mapovala dějiny Země přes nepředstavitelně hlubokou propast času. Pořád si vzpomínal, jak se mu ježily chloupky na zátylku, když si poprvé přečetl, že Mount Everest je tvořený z hornin, které kdysi byly na dně oceánu. Jak mohl někdo nežasnout nad obrovskou silou a časem potřebnými k vy-zdvižení Himálaje z mořského dna na střechu světa?

Jeho úžas vzrůstal i při stipendijním studiu geologie na Princetonu, doktorském studiu na MIT a prvních letech u geologického oddělení mocného Alasconu. Brzy nicméně začalo být jasné, že ropnému průmyslu jde spíš o zisky než o průzkum světových pokladů. Když ho přetáhla firma Xplore, tehdy štíhlá, pokroková poradenská společnost, jejich zájem o čerstvé nápady znovu rozdmýchal jeho vášeň.

Teď ale Rossova kariéra skončila: vizionáři, kteří ho najali, byli pryč a nahradili je muži jako Underwood a Kovacs, kteří byli spíš účetní než objevitelé. A Ross si nedělal iluze, že by jiné firmy v branži měly větší zájem o nové přístupy.

Během krátké jízdy taxíkem ze stanice Ross uvažoval o budoucnosti. Snažil se nepřemýšlet o tom, jestli se rozhodl správně nebo co mu řekne manželka. Když řidič zajel k chodníku, Ross uviděl svůj starožitný mercedes kabriolet zaparkovaný vedle Laurenina úsporného Priuse. Ten takzvaný klasický vůz si pořídil, když nastoupil u Xplore. Tehdy měl pocit, že symbolizuje jeho úspěch. Teď stejně jako Rossova kariéra ztratil lesk a vypadal jako to, čím opravdu byl: staré auto potřísněné ptačím trusem. Vedle stál třetí vůz, malý a hranatý. Ross zasténal – neměl náladu na návštěvy. Práce ho zaváděla do všech končin světa, ale když se vrátil domů, chtěl být sám se svou ženou. Nic neměl raději než láhev Pinot Noir, pizzu, milování se a dohady o dálkový ovladač od televize – nikdy nepochopil, proč někdo tak chytrý jako Lauren dává přednost sledování reality show o profesionálním líčení a účesech před klasickými komediemi, kvalitním filmem nebo dokumentem od Davida Attenborougha na kanále Discovery. Zaplatil taxikáři, vystoupil a s krupáním podrážek na šterku došel k bílému dřevěnému domu, na jehož pořízení si vzal hypotéku jako vrata.

Vchodové dveře se otevřely a objevila se Lauren. Medově plavé mikádo se jí v časně odpoledním světle lesklo, zelené oči jí jiskřily a zářila jí pleť. Stačilo, aby se na ni podíval, a hned se cítil líp. Dveře se otevřely víc a odhalily další výraznou ženu. Zatímco Rossova manželka byla klasicky krásná, její asistentka byla pravým opakem. Elizabeth „Zeb“ Quinnová upoutávala zvláštní směsicí punku a intelektuality. Dlouhé, zvlněné vlasy měla nabarvené na rudo, nosila silné brýle, džíny ze second handu, neforemné konopné sako a tričko s nápisem: *Gaia je tvoje matka! Tak ji přestaň zabíjet!*

Lauren k němu přiběhla a políbila ho. „Jsi zpátky, Rossi – bože, tak ráda tě vidím.“

„Já jsem ještě radši.“ Přivinul ji k sobě, přivoněl si k jejím vlasům a podíval se jí přes rameno. „Ahoj, Zeb.“

Elizabeth Quinnová se usmála a zvedla ruku na pozdrav. S Rossem se k sobě chovali zdvořile, nakolik to šlo u naftaře s ekobojovníci, která věřila, že všichni v ropném průmyslu znásilňují planetu. „Nebojte se, nechám vás dva o samotě. Jenom jsem pomáhala Lauren s večerní prezentací.“

„Prezentací?“

Lauren obrátila oči v sloup. „O ‚Voynichovi‘. Ten překlad. Můj velký večer.“

„Ach ano...“ Vypadlo mu to z paměti, protože se z Uzbekistánu hodlal vrátit až na konci týdne – právě včas, aby odletěli na první dovolenou za několik let: dva týdny sportovní speleologie na Borneu následované týdnem na malajské pláži. Vydupal si v práci trochu volna – ale to už teď samozřejmě nebyl problém.

„Vítej doma, Rossi,“ řekla Zeb a nastoupila do svého malého hybridního auta. „Uvidíme se později. Hodně štěstí dnes večer, Lauren, a ať Knight říká cokoliv, neprozrazuj víc, než musíš.“

„Nebudu. Díky.“ Počkali, až Zeb odjede, pak se Lauren zaklesla do Rossova rámě a odvedla ho dovnitř.

Ross sáhl do kapsy a vytáhl kamínek. Jeho matný kovový povrch se na slunečním světle dopadajícím do chodby leskl jako zlato. Z každé terénní výpravy přivezl Lauren nějaký nezvyklý vzorek. „To je schreibersit, vzácný meteorický kámen.“

„Je krásný. Děkuju.“ Usmála se a oči jí zazářily vzrušením. „Jsem ráda, že ses musel tak narychlo vrátit – mám úžasnou novinu.“

„Skvělé.“ Odmlčel se. „Taky mám novinu o tom převzetí firmy, jak jsem se zmínil do telefonu.“

„Povídej.“

„Dal jsem výpověď.“

Ross si nebyl jistý, jakou reakci má očekávat, ale rozhodně ne tu, které se dočkal. Lauren vyprskla smíchy.

„Co je tak legrační?“ Vždycky obdivoval a záviděl jí její ležérní vztah k penězům. Pocházela z poměrně bohaté

newyorské rodiny a nečerpala z nich takový pocit bezpečí jako on. I ona ale musela chápat důsledky pro hypotéku. Na druhou stranu mu vždycky radila, aby nekupoval tak drahý dům, a patrně by se spokojeně přestěhovala do menšího.

Zavrtěla hlavou, aby se ovládla. „Promiň, Rossi. Nesměju se tobě, jenom načasování.“

„Proč? Jakou máš úžasnou novinu? Neříkej mi, že tvoje kariéra nabrala ještě hvězdnější směr, zatímco já jsem spláchl svoji do stoupy.“

„Je to úžasná novina pro nás oba. Dneska jsem byla u lékaře. Budeme mít dítě.“

Vteřinu nevěděl, co má říct. Roky se o ně snažili, ale po třech neúspěšných pokusech o umělé oplodnění se vzdali. Ross ji sevřel v náručí. „To je fantastické! Jak dlouho jsi těhotná?“

„Skoro tři měsíce.“

„Tři měsíce.“ Pohládl ji po břiše a představil si, jak v ní roste nový človíček. „Proč jsi mi to neřekla dřív?“

„Zjistila jsem to až teď. Muselo se to stát, když jsi přijel z té dlouhé cesty do Saúdské Arábie – vzpomínáš, jak jsme si vynahrazovali odloučení?“

Usmál se.

„A nedělej si starosti se svou prací, Rossi. Pořád máš pocit, že musíš být za všechno odpovědný. Jsme v pohodě. Víc než v pohodě. Jestli mě po dnešním večeru rada fakulty nejmenuje profesorkou, udělají to určitě poté, co přeložím poslední část ‚Voyniche‘. Profesura na Yale sice nevynáší tolik jako zaprodávat duši velkoropákům, ale stačí to.“

Políbil ji. „Já si nedělám starosti. Jediný opravdový problém je naše dovolená. Budeme muset zrušit tu výpravu do jeskyní – ta je na ženu v tvém stavu příliš náročná – a strávit celou dobu na pláži.“

„To mi vyhovuje.“

„To se vsadím.“ Zasmál se. Lauren vždycky raději lenořila na pláži a četla si, zatímco Ross se po několika dnech

začal nudit a chtěl něco zkoumat. Teď ale vyhlídka na několik týdnů s Lauren na pláži zněla skvěle. Podíval se na hodinky. „V kolik máš tu přednášku? Chtěl jsem si trochu zdřímnout, ale když ses mi svěřila se svým druhým úžasným úspěchem, nadšením neusnu.“

5

Yaleova univerzita

Když večer dorazili do Beineckeovy knihovny, Lauren stiskla Rossovi ruku a políbila ho. „Chci vědět, že budeš mezi diváky,“ pošeptala mu při výstupu z auta, „ale ne sedě moc vpředu, abys mě neznervózňoval.“

Do spojených místností 38 a 39 se vešlo sedmdesát posluchačů a Ross zaujal místo vzadu. Přednáškový sál se rychle naplnil. Ross viděl vpředu červené vlasy Zeb Quinnové. Vedle ní seděl muž v tvídovém saku: Bob Knight, zdejší profesor lingvistiky a Laurenin nadřízený. Ross ho neměl rád. Knight měl pověst bezohledného člověka, který si bezostyšně připisuje zásluhy jiných lidí. Lauren se snažila držet svoji práci pod pokličkou, dokud nebude připravená ji veřejně představit jako celek, ale Knight ji přinutil, aby dnes, během Voynichova týdne, odhalila aspoň něco ze svých prvotních nálezů.

Vedle Rosse se usadil kněz s ostrými rysy a tmavýma, přivřenýma očima. Na veřejný seminář měl přístup kdokoliv, ale podle manšestrových a tvídových sak v hledišti bylo jasné, že tu mají převahu akademici, výzkumníci a Voynichovi fanoušci. Kelly uvažoval, co tu dělá kněz.

Světla pohasla a první dva přednášející dlouze vykládali o spektrální analýze, číselných posloupnostech, polyalfabe-

tických šifrách a dalších ezoterických oblastech kryptoanalytického umění, až se jim z nejzáhadnějšího rukopisu na světě podařilo udělat nudné a nezáživé téma. Na špatně větranou místnost padla otupělá strnulost a Ross, vyčerpaný a rozhozený změnou časového pásma, měl co dělat, aby neusnul. K jeho překvapení kněz vedle něj seděl po celou dobu napjatě a sálala z něj energie.

Pak se zvedla Lauren a nálada v místnosti se změnila. Navzdory veškeré akademické vážnosti z ní vyzařovala srdečnost a její plné rty jako kdyby se každou chvíli měly pousmát. Plavé vlasy a smaragdové šaty ještě zvýrazňovaly její oči, kterými sebevědomě hleděla do obecenstva. Tohle si přišli vyslechnout. Kněz vytáhl z kapsy notes a pero. Ross sledoval, jak si Lauren upravuje poznámky a představuje se, a zaplavila ho hrdost, že je to jeho manželka a brzy bude matkou jeho dítěte. Nebyl žádný prostáček, ale ve srovnání s Lauren si připadal obyčejně. Její doktorát se týkal zachovávání umírajících jazyků, ale posledních pár let se soustředila na hádanku Voynichovy šifry a uspěla tam, kde všichni před ní pohořeli. Zatímco ostatní se zabývali matematikou a analyzovali posloupnosti na počítači, ona využila odbornost v jiné oblasti.

Jako dítě Lauren jednou napsala rodičům: „Tahle škola mě nebaví. Je to nuda,“ padesáti různými jazyky. Rodiče ji přihlásili jinam. Pořád žasla nad tím, že v Amazonii existuje nářečí tariana, které požaduje od mluvčích, aby po všem, co řeknou, doplnili příponu, jinak posluchač bude předpokládat, že lžou; že existuje kavkazský jazyk bez samohlásek a že mezi nesčetnými slovesy jednoho jihoasijského dialektu najdeme takové perly jako *gobray* (schválně spadnout do studny) a *onsra* (milovat naposled). Rmoutilo ji, že ze šesti tisíc dosud existujících jazyků na světě jich víc než polovina zanikne do konce jedenadvacátého století.

Lauren si odkašlala a místnost ztichla. Začala číst.

„Vítej, vážený učenče, tvoje snaha nebyla zbytečná. Ačkoliv tvoje ani moje jméno není podstatné, o tomto příběhu to

neplatí. Věz toto: objevy mohou vzrušovat naši krev, ale tajemství udržují naši duši. Jsme-li silní a arogantní, tajemství nám připomínají, jak málo známe z Božího světa. A jsme-li slabí a zoufalí, povzbuzují nás k víře, že cokoliv je možné.“ Lauren vzhledla a usmála se. „Právě jste slyšeli úvodní řádky *Voynichova rukopisu* poprvé vyjádřené anglicky.“

Mezi diváky se rozšířil tichý šum, jako vítr na poli s ječmenem. Na obrazovce za Lauren se rozsvítil Voynichův text. Lauren pokračovala: „S pomocí své asistentky Zeb jsem přeložila celý rukopis kromě astrologického oddílu. Doslovný překlad vám nepředložím, dokud ho nedokončím.“ Významně se podívala na Knighta. „Jelikož jsem však byla požádána, abych se s vámi podělila o shrnutí jeho obsahu, mohu vám prozradit, že jsem nenašla žádnou šifru.“ Šum v publiku zesílil v hukot. Lidé si čmárali poznámky. „Jsem přesvědčená, že voyniščina je umělý jazyk. Lingvisté mezi vámi vědí, že existují dva typy umělých jazyků: *aposteriorní*, které jsou založeny na existujícím jazyku – nejslavnějším příkladem je esperanto – a *apriorní*, jež jsou vytvořeny od nuly. Druhý typ je prakticky nemožné rozluštit, pokud neznáme gramatiku a slovník tvůrce, což platí v tomto případě. Naštěstí pro nás se nicméně zdá, že voyniščina je aposteriorní typ: směs dvou starověkých jazyků přepsaná do jedinečných znaků, které vidíme v textu.“

V hledišti se zvedla ruka. „Kterých dvou jazyků?“

Kněz probíral v prstech korálky růžence.

Lauren zavrtěla hlavou. „Nejsem připravena odhalit zdrojové jazyky, dokud nedokončím překlad. Pak vystoupím s podrobným prohlášením a zveřejním veškeré podpůrné údaje.“

„Víte jistě, že v textu není žádná šifra?“ zeptala se nějaká žena v přední řadě.

Knězovy prsty zrychlily.

„Díky Zebiným počítačovým modelům jsme si poměrně záhy uvědomily, že přítomnost šifry není pravděpodobná,“

odpověděla Lauren. „Vzhledem ke stáří dokumentu a obtížím při jeho luštění by se muselo jednat o šifru polyalfabetickou, ale naše analýza entropie, která se zabývala vzorem symbolů v textu, ukazovala, že text je příliš pravidelný, příliš podobný řádnému jazyku, než aby šlo o šifru.“

Kněz rychle zvedl ruku. „Doktorko Kellyová, než se s námi podělíte o to, jak jste ‚Voyniche‘ přeložila, možná byste nám mohla sdělit, co váš překlad odhalil.“ Mluvil dokonalou angličtinou, ale se slabým náznakem italského přízvuku.

Lauren přikývla. „Zprvė dovolte, abych se omluvila všem, kteří jako já doufali, že rukopis obsahuje nějaké tajemství. Oproti některým tvrzením *Voynichův rukopis* nenařpsal středověký mnich Roger Bacon a bohužel se nejedná o starý katarský text, o alchymistické pojednání nějakého mudrce, o vidění nějakého mystika, o boží vřkaz zapsaný v jazyce andělů ani o nic podobného, řemu mnozí věřili.“

Ozvaly se slyšitelné výdechy zklamání.

„*Voynichův rukopis* jednoduše popisuje bájnou pouť v klasické tradici, alegorii o lidské chamtivosti, která jasnozřivě předřímá dnešní obavy o řivotní prostředí. Schválně jsem ho přeložila, aniž bych se snažila reprodukovat archaickou řeč tehdejší doby. Rukopis vypráví o učeném knězi, který doprovází oddíl vojáků do rozlehlého pralesa, aby našli Eldorado – bájně zlaté město. Jeho úkolem je zapisovat jejich dobrodružství a získávat duše přemořených obyvatel pro církev. Náročná výprava zdecimovala bezpočet vojáků, kteří nakonec zabloudili uprostřed pralesa. Ve chvíli, kdy je opouštěly naděje, narazili na zahradu plnou zvláštních rostlin a obydlenou ještě zvláštnějšími ženami ve stylu nymf a dalšími podivnými tvory. Ukázalo se, že šlo o Eden – a zároveň o peklo. Našli tam zázraky a divy, ale taky něco děsivého. Výpravu přežil jen samotný kněz.“

Lauren probírala příběh podrobněji a ukazovala na obrazovce znepokojivé ilustrace z rukopisu. Diváci zdvořile poslouchali. Její shrnutí bylo pouze teorií, dokud kolegové

všechny závěry neověří. Kněz nicméně sledoval její výklad jako hypnotizovaný a v jeho výrazu se mísila nevěra, úžas a starost.

„Náš neznámý autor přidal ještě poslední perličku. Nejenže použil jedinečný jazyk, předložil nám podivné ilustrace, a ještě podivnější příběh, ale taky – a předpokládám, že to byl muž – tvrdí, že ta úžasná zahrada, zakreslená a popsaná v rukopisu, opravdu existuje a že jeho příběh je pravdivý. Takhle svůj text uzavírá: Blahopřeji, učený kolego, přečetl jsi můj příběh, a tak jsi prokázal svoje odhodlání, inteligenci a moudrost. Ať je tvá víra jakákoliv, Bůh si tě vybral, abys udělal to, co já nemohu: uchoval jeho zahradu v bezpečí a zajistil, že její zázračná moc bude použita pro jeho slávu. Jednoho dne bude lidstvo bezpochyby tyto schopnosti potřebovat. Jen se modlím, aby si je zasloužilo. Amen.“ Lauren se usmála. „Vzhledem k mimořádné námaze, jakou si dal s vyprávěním svého příběhu, je lákavé uvěřit, že by to mohla být pravda a že vymyslel svůj důmyslný jazyk, aby ochránil tajemství.“

Místnost opět zahučela.

„Netušíte, kdo byl autor?“ zeptal se kněz.

„Ne. Jméno nám neprozrazuje.“

„Co očekáváte, že najdete v astrologickém oddílu, který jste ještě nepřeložila?“ ozval se jiný hlas.

„Mapu?“ vykřikl někdo.

Lauren zvedla ruce, aby je utišila. „Než se příliš nadchneme, musíme si uvědomit, že v době, kdy byl Voynich sepsán, ke konci patnáctého století, bylo šifrování dokumentů mimořádně oblíbené, takže se obávám, že autor mohl jednoduše oplývat mimořádným intelektem, škodolibým smyslem pro humor – a dostatkem volného času, aby oboje využil.“

Počkala, až se posluchači dosmějí. „Přesto, *Voynichův rukopis* je dílo génia a jestli si chcete přečíst moje shrnutí přeloženého příběhu, doporučuji, abyste navštívili webové stránky Beineckeovy knihovny.“

* * *

Na chodbě před posluchárnou návštěvníci zasypali Lauren dotazy.

Ross ji sledoval a ucítil bodnutí lítosti – i závesti. I on po studiích mohl zahájit akademickou dráhu. Harvard a tři jiné kvalitní školy mu nabídly místo, aby pokračoval ve výzkumu, ale on odmítl. Jestliže po absolvování střední školy oznámíte rodičům, že jejich jediné dítě – jejich jediný syn – nemá zájem převzít jen tak tak přežívající farmu, která byla v rodině po generace, ale hodlá využít stipendia na Princetonu, měli byste být opravdu úspěšní. A to pro Rosse znamenalo vydělávat peníze. Fůru peněz. A tak nastoupil do ropného průmyslu. A upřímně řečeno nikdy nestál o dráhu vědce. Líbil se mu bukanýrský svět ropných průzkumů, putování do nehostinných oblastí světa a nacházení toho, co nikdo jiný nenašel.

Jak rychle se všechno změnilo. Kdysi býval hvězda se zářnou dráhou, zatímco Lauren byla akademička tělem i duší, jejímž osudem bylo strávit pracovní život v úctyhodném ústraní. Teď stoupala její hvězda, a když sledoval, jak jeho žena odpovídá na otázky, uvědomil si, že Lauren vůbec netuší, jak obrovského úspěchu dosáhla. Doufala, že jí překlad *Voynichova rukopisu* přinese povýšení v rámci fakulty, ale Rossovi bylo jasné, že až překlad dokončí, může si vybrat libovolnou práci v oboru – po celém světě. Najednou si představil sám sebe jako manžela v domácnosti, který se stará o dítě, zatímco Lauren stoupá do ještě větších výšin. Chlácholil se myšlenkou na třítydenní dovolenou. Starosti se sháněním místa si bude dělat, až se vrátí.

Lauren se usmála a kývla na něj, ale najednou ji oslovil ten kněz. Nebyl to velký muž, ale vyzařovala z něj autorita. Ross přihlížel, jak se jí představuje, a přes okolní ruch slyšel, co říká: „Ptal jsem se, jestli znáte jméno autora, protože jsem viděl důvěrné vatikánské složky, které mohou odhalit jeho totožnost – a pomoci přeložit poslední, astrologický oddíl.“

Lauren vykulila oči. „Opravdu?“

„Ano. Doufal jsem, že bychom mohli spolupracovat.“

„Rozhodně bych velice ráda viděla ty složky.“

„Ukážeme vám všechno, pokud budete souhlasit s jistými podmínkami.“

„S jakými?“

„Vatikán si potřebuje podržet jistou kontrolu nad výstupy, aby předešel zveřejnění čehokoliv, co by mohlo poškodit církev.“

Lauren mu věnovala svůj nejzdvořilejší – a nejnebezpečnější – úsměv, z něhož Ross vyčetl, že kněz odejde s prázdnými rukama. „Je mi líto, ale musím vaši laskavou nabídku odmítnout,“ řekla.

„Mluvím jménem Tovaryšstva Ježíšova,“ řekl kněz, jako kdyby bylo nemyslitelné, že někdo odmítne. „Tohle je pro svatou matku církev.“

„To je možné, otče, ale je to můj osobní projekt a já nesouhlasím s jakýmkoliv omezováním akademického bádání.“

Nastalo rozpačité ticho. Pak kněz sáhl do taláru a podal jí vizitku. „Musím respektovat vaše rozhodnutí, doktorko Kellyová, ale jestli si to rozmyslíte, prosím, neváhejte se se mnou spojit.“

Lauren si vzala vizitku ve chvíli, kdy se do jejich rozhovoru hladce vmísil Bob Knight. „Neberte si tajnůstkářství doktorky Kellyové osobně, otče. Pečlivě si střeží pracovní soukromí. Většinu dokumentů si nechává doma. Jsem vedoucí její katedry a nevěděl jsem skoro nic z toho, co dnes večer představila na semináři.“ Vzal Lauren za loket a odvedl ji pryč. „Omluvte nás, prosím...“

Zamířil s Lauren ke konci chodby. Kněz za nimi hleděl. Byl starší, než si Ross původně myslel, ačkoliv jeho modročerné vlasy téměř postrádaly šediny a v obličeji neměl vrásky – kromě rýh od zamračení na čele. Najednou se otočil, a když se jeho tmavé oči střetly s Rossovými, Ross viděl, že pení vztekem a podrážděním.

Lauren se za chvíli vrátila, rozzářená nadšením. Ross ji objal paží a nasměroval ji k východu. „Blahopřeju. Roz-

hodně jsi všechny zaujala. Ten kněz ale vypadal až moc zavile.“

Lauren se ušklíbla. „Říkal, že Vatikán má dokumenty, které by mě mohly zajímat, ale chtěl mi nasadit něco na způsob náhubku, tak jsem odmítla.“

„A Knight? Vypadal docela natěšeně.“

„Taky je.“ Venku na chladném večerním vzduchu na něj vrhla zvláštní prosebný úsměv. „Chceš slyšet dobrou, nebo špatnou zprávu?“

Ross nikdy nebyl fanoušek špatných zpráv. „Dobrou.“

„Knight mi slíbil, cokoliv budu na fakultě chtít. Budu řádná profesorka, dostanu významně přidáno, všechno.“

„To je skvělé.“

„Chce, abych přeložila poslední oddíl co nejdřív. Prý je o to teď mimořádný zájem.“

Ross věděl, kam tím míří. „Ale jedeme na třítydenní dovolenou.“

Znovu ten prosebný úsměv. „Já vím. To je ta špatná zpráva.“

6

Řím, následující den

Vzhledem k jejich moci se uvádí, že v Římě působí tři papeži: bílý papež; červený papež neboli Velký inkvizitor, nyní známý jako kardinál prefekt Kongregace pro nauku víry; a černý papež, vůdce jezuitů, řádový generál Tovaryšstva Ježíšova.

Večer po semináři doktorky Lauren Rossové na Yale panoval ve vatikánských zdech klid, a dokonce i nedaleký shon Říma se zdál být tlumený. Myšlenky černého papeže nicméně běžely jako o překot, když vstoupil do bludiště místností a cho-

deb sousedících s Apoštolskou knihovnou. Během nočního letu z JFK na Letiště Leonarda da Vinciho v Římě řádový generál Leonardo Torino nedokázal spát. Musel uvažovat o důsledcích objevů doktorky Kellyové. Navzdory vyčerpání toužil co nejrychleji navštívit inkviziční archiv a znovu porovnat originál dokumentu s fotokopií v kufříku, ale nejdřív musel informovat svoje zaměstnance o návštěvě newyorské provincie Tovaryšstva Ježíšova a o konferenci na Fordhamské univerzitě. Pak musel přečkat nekonečné schůzky s kurií, na kterých se probíraly plány na zřízení druhého Vatikánu v rozvojovém světě. Nakonec seznámil Svatého otce s dílem Ústavu zázraků – ačkoliv se zdálo, že v moderní době ústav nedělal nic jiného, než že zázraky vyvracel.

Torino přesvědčil nového papeže, aby obnovil tento starobylý ústav, jen proto, že poslední papež devalvoval jejich měnu – schválil víc zázraků a kanonizoval víc svatých než kdykoliv jindy v dějinách církve. Jako největší a intelektuálně nejpřísnější řád římskokatolické církve bylo Tovaryšstvo Ježíšovo jedinečně vyškolené k dokazování zázraků – k podpoře kanonizace světců a odhalování nevratitelného působení Boží ruky světu. Od svého obnovení nicméně ústav nepotvrdil jediný zázrak. Torino byl dokonce osobně odpovědný za odvolání nejméně šesti dříve schválených zázraků.

Ale to se mohlo změnit, pokud to, co slyšel na Yale, byla pravda.

Když dospěl k *secretum secretorum*, nejcitlivějšímu církevnímu archivu, kurátor právě na noc zamykal dveře. „Ještě nezavírejte,“ požádal ho Torino. „Musím si něco ověřit.“

Stařec se skloněnou hlavou dál otáčel velkým klíčem v zámku. „Je pozdě. Nemůžete přijít zítra?“ Vzhledl, poznal Torinovo černé roucho a v obličeji mu probleskl strach. „Promiňte, otče. Neuvedomil jsem si, že to jste vy.“

Torino vešel do zaprášeného, neatraktivního bludiště místností a zamířil k zadní komnatě. Od chvíle, kdy Vatikán v roce

1998 otevřel Inkviziční archiv, většina učenců se soustředila na slavná přelíčení, zejména s Galileem, vědcem, který otřásl církví tvrzením – a důkazem –, že Země obíhá kolem Slunce, a nikoliv naopak. Případ, na který se chtěl podívat Torino, však potenciálně nebyl o nic méně kontroverzní.

Rok po obnově ústavu zoufale toužil po nalezení pravého zázraku. V dnešním mediálním věku neměli navrhovatelé co ztratit, naopak mohli všechno získat, pokud je falšovali, a tak pokynul učencům pověřeným vedením ústavu, aby se obrátili do minulosti, do inkvizičního archivu, a vyhledali osoby, které čelily mučení a smrti, a přesto dál trvaly na svých zázracích. Jeden nalezený případ zjitřil Torinovu představivost: svědectví a soud otce Orlanda Falcona, kolegy jezuity, který nezažil jen jeden zázrak, ale objevil zázračné a hrozné místo, jež jich bylo plné.

Složka byla zasunutá v rohu. Dokud ji jeho badatelé před několika měsíci nenašli a neofotografovali, nikdo ji patrně nečetl stovky let. Torino si nevšímal přihlížejícího kurátora ani velkého nápisu zakazujícího odnášení originálních dokumentů z archivu, uložil si čtyři a půl století starý rukopis do kufříku, odešel z místnosti a zamířil do svého bytu v Curia Generalizia, mezinárodním ústředí Tovaryšstva Ježíšova.

7

Vysoké stropy, starožitný nábytek a zdobné koberce propůjčovaly oficiální rezidenci generála jezuitského řádu vybledlou honosnost, zatímco prastará klimatizace jí dodávala klaustrofobické teplo. Torino vyčerpaně propustil svoje zaměstnance, odebral se do ložnice a otevřel okna.

Na nočním stolku měl dvě zarámované fotografie. Na jedné byl sám jako dítě v jezuitském sirotčinci v Neapoli –

připomínala mu, odkud pochází. Druhá zachycovala to, čeho dosáhl: Torino na ni stál v černém taláru svého úřadu vedle Svatého otce. Nad postelí visel krucifix a vedle stolu dva diplomy v pozlaceném rámu: lékařský doktorát z Milánské univerzity a doktorát z teologie. Torino si položil laptop na postel a vedle něj věci z kufříku.

Rozechvělou rukou si nalil ze džbánu na stole sklenici studené vody. Lačně ji vypil, posadil se ke stolu a otevřel starobyrou složku.

Když otáčel zažloutlý pergamen, latinský text ho vítal jako starého přítele:

Ve čtvrtek osmého v měsíci červenci 1560 v přítomnosti Jeho Excelence Velkého inkvizitora kardinála prefekta Michela Ghislieriho. Před svatou inkvizicí byl povolán otec Orlando Falcon, jezuitský kněz obviněný z kacířství.

... Byl dotázán: „Otče Orlando, jaký mělo těch sto konkvistadorů úkol?“

„Dobýt nová území, Vaše Excelence, a objevit pro krále Karla Španělského Eldorado.“

„Jaký byl váš úkol, s nímž jste je doprovázel?“

„Zachránit duše podrobených a zabrat podíl zlata pro svatou matku církev.“

„Ale nenašli jste žádné zlaté město. Našli jste místo něj něco jiného?“

„Ano, Vaše Excelence.“

„Povězte mi znovu, co jste našli, abychom to tu mohli zaznamenat...“

Torinovo vzrušení stoupalo, když si pročítal popis Falconova objevu kouzelné zahrady a tvorů, jež tam potkal. Když dospěl k závěru, v němž zbývající konkvistadoři zahynuli krutou smrtí, takže zůstal naživu jen učený kněz, dokázal se sotva ovládnout. Příběh byl prakticky totožný se shrnutím Voynichova rukopisu, jak ho představila Lauren Kellyová.

Jediným významným rozdílem bylo, že Falconovo svědectví před inkvizicí obsahovalo navíc odkaz na cosi, co nazýval *radix*, což je latinský výraz pro „kořen“ nebo „zdroj“. Falcon o něm mluvil jen mlhavě, ale považoval ho za potenciálně mocnější než zázračná zahrada. Torina napadlo, jestli *radix* vystupuje i v doslovném překladu Lauren Kellyové nebo jestli je v oddíle, který teprve čeká na přeložení.

Nalistoval konec složky.

... Poté, co otec Orlando znovu popsal povahu svého objevu, byl dotázán: „Proč trváte na tomto kacírství? Takový zázračný Eden nemůže existovat v Novém světě mezi pohany a divochy. Musíte se mýlit, lhát nebo být posedlý.“

Otec Orlando odpověděl: „Mluvím pravdu. Chci ho jen zabrat pro svatou matku církev.“

„Jste uznávaný kněz, oblíbenec zakladatele svého řádu, požehnaného Ignáce z Loyoly. Jistě si uvědomujete, že vaše kacírství ohrožuje církev.“

„Jak může svatou matku církev ohrožovat pravda?“

„Jestli na tom trváte, mohu pouze vyjádřit svoji lítost a smutek, že Satan dostal tak dobrého kněze. Přísahám nicméně, že udělám vše, co je v mé moci, abych získal vaši duši zpátky.“ Jeho Excellence pokynula úředníkům, aby předložili kacíři psané doznání, a řekla: „Odvolejte, otče Orlando. Zřekněte se svých tvrzení. Podepište doznání.“

Kacíř odmítl a byl odveden do cely, kde mu byla pálena chodidla žhavým uhlím. Neodvolal. Kacíř byl předán do péče jeptišky, která měla pokyny léčit jeho rány a naléhat, aby si znovu zvolil cestu počestnosti. Následujícího rána jeptiška oznámila, že se kacířova chodidla zázračně zhojila.

Jeho Excellence se zeptala kacíře: „Jak vysvětlujete tyto čáry?“

Kacíř odpověděl: „To je důkaz, že má tvrzení jsou pravdivá.“

Jeho Excellence odpověděla: „To je jen důkaz toho, že se Satan zmocnil vašeho těla i duše.“ Otec Orlando byl znovu odveden do cely, kde dostal na nohy dřevěné svěrací boty a ty byly utaženy, dokud mu nepopraskaly kosti. Přesto neodvolal.

Následujícího rána jeptiška oznámila, že se kacířovy nohy nezhojily a že kosti otce Orlando zůstávají zlomené. Žádná další kouzla se neobjevila. Po vyšetření kněze Jeho Excellence dospěla k závěru, že z něj byl ďábel vypuzen. Kacíř znovu dostal dokument a Jeho Excellence se ho opět zeptala: „Podepíšete doznání, otče Orlando, a odvoláte svoje kacířství?“

Kacíř znovu odmítl a byl vězněn mnoho měsíců. Po této době byl v jeho cele objeven rukopis zapsaný ďáblovým jazykem a s obrazy zvráceného Edenu. Kacíř byl odsouzen k smrti. Ani na úplném konci, krátce před popravou, neodvolal. Ďáblova kniha měla být spálena...

Torino si znovu přečetl poslední řádky: ... *byl v jeho cele objeven rukopis zapsaný ďáblovým jazykem a s obrazy zvráceného Edenu. Současní církevní představitelé už dávno zapomněli na Falconův zakázaný svazek, ale před necelým stoletím kurie zaznamenala svoje podezření, že se může jednat o dokument, který svět nyní zná pod názvem Voynichův rukopis. Včera v New Yorku zajel do Beineckeovy knihovny, aby se podíval na originál a aby vyslechl přednášku Lauren Kellyové. Název semináře včetně podtitulku „K záhubě odsouzená honba za Eldoradem?“ stačil vybudit jeho zájem a teď byl přesvědčený, že Falconova Ďáblova kniha je skutečně Voynichův rukopis.*

Sáhl po svých poznámkách a znovu pocítil hořké podráždění z toho, že doktorka Kellyová odmítla spolupráci s ním. Hodlala si vzít třítydenní dovolenou a pak dokončit překlad. Torino zapnul laptop. Internet byl zamořený jednotlivci i spolky posedlými rozluštěním tajemství rukopisu. Vyhle-

dávání „Voyniche“ na Googlu poskytlo tisíce webových stránek, diskuzních fór a chatových místností zasvěcených rukopisu. Většinu organizovali blázni, amatérští detektivové, spisovatelé a výzkumníci, kteří přesvědčovali ostatní o své konkrétní teorii ohledně toho dokumentu. Když se na obrazovce objevila domovská stránka Beineckeovy knihovny, Torino klikl na shrnutí *Voynichova rukopisu*, položil vedle laptopu dokument z inkvizičních archivů a znovu porovnal příběh z obou zdrojů. Podobnosti byly až zázračné.

Navzdory dosud nevyluštěné astrologické části byl překlad ohromným úspěchem. Na seminář zavítali i nějací novináři, ale Torina překvapilo a potěšilo, že se doktorka Kellyová rozhodla zveřejnit svůj nález na lingvistickém semináři, a ne na plnohodnotné tiskové konferenci. Pak si připomněl, že doktorka Lauren Kellyová svůj průlom ještě neprokázala. Podle vědeckých pravidel je její práci třeba brát jako pouhou teorii (a jen jednu v řadě), dokud nedokončí překlad a nezveřejní všechny podklady. Torino nicméně vůbec nepochyboval, že její překlad je správný.

Pochopitelně předpokládala, že ten příběh je jen alegorickou fantazií, ale církevní hierarchie ho kdysi brala jako kacířský pokus přepsat *Genesis* a ohrožení všeho, co jí bylo drahé. Jejich nemilosrdná reakce nedokazovala nic, ale vedla k otázce. Proč otec Orlando Falcon nejen vytvořil neuvěřitelně propracovaný *Voynichův rukopis*, ale taky raději snášel muka a krutou smrt, než by odvolal svou historku, pokud by byla fikcí?

Mohla by ta zázračná zahrada opravdu existovat?

Torino vstal, protáhl si unavené svaly a dokulhal k otevřenému oknu. Jako dítě v sirotčinci býval drobný, svědomitý a chytrý – oblíbenec kněží, ale snadný terč pro ostatní chlapce. Jeden obzvlášť krutý výprask mu rozdrtil sedací nerv a zanechal trvalé následky.

Když vdechl večerní vzduch a zahleděl se na mohutný dóm svatého Petra, byl přesvědčen, že mu Bůh svěřil roz-

luštění záhady Falconovy zahrady. Znovu si vzpomněl na doktorku Lauren Kellyovou a zamračil se. Odmítnutím spolupráce na poslední části rukopisu ukázala, že není přítel církve. Náhle mu přeběhl mráz po zádech. *Co když už přeložila poslední oddíl, kde možná nebyl jen vysvětlen Falconův záhadný radix, ale i mapa? Co když se chystala zveřejnit celý překlad a dokázat existenci Falconovy zahrady tím, že odhalí její polohu?*

Důsledky pro svatou matku církev – které vděčil za všechno – byly nemyslitelné. Zapomeňte na Galilea. Zapomeňte na Darwina. Jestli ta zahrada existovala, mohla jeho milované církvi propůjčit vrcholnou moc. Nebo ji v mžiku zničit.

Napadlo jej, že se podělí o svoje obavy se Svatým otcem nebo kardinálem prefektem Kongregace pro nauku víry, ale oba byli starci bez fantazie. Vysmáli by se jeho teorii nebo by ji nepochopili – každopádně by nic nepodnikli. Kromě plánů na založení druhého Vatikánu na jižní poloce kouli nepřipravovali žádné radikální nové kroky na posílení a ochranu slábnoucího vlivu církve ve světě. Bude potřebovat víc důkazů, než je osloví. Musel zjistit, co Lauren Kellyová ví a jaké jsou její záměry.

Když kulhal zpátky ke stolu, oči mu padly na fotografii z dětských let. Podíval se na hodinky. Časový posun mu hrál do karet. Prohrábl se papíry, dokud nenašel anonymní kartičku s telefonním číslem. Na okamžik zaváhal – uvědomoval si, že se chystá překročit bod, z něhož není návratu, ale pak si připomněl, že církev prožívá zoufalé časy a že k službě a ochraně Boží církve je nutné nasadit všechny páky. Tuto nekonvenční příležitost vlastně možná zařídil sám Pán. Zvedl telefon u postele a vytočil číslo.

Po třetím zazvonění se ozval hlas. „Ano?“

Torino hleděl na chlapce na fotografii. „Marco,“ řekl.

„Leo, díkybohu. Čekal jsem...“

Torino přenesl pohled na složku na posteli. „Je tvoje léčba u konce?“

„Ano.“

„Pořád chceš rozhřešení?“

Marco se ostře nadechl. „Ano.“

„Jsi připravený učinit pokání pro církev?“

„Cokoliv.“

„Dobře.“ Torino si v duchu zopakoval, že dělá správně.

„Myslím, že je načase, aby se levá ruka ďábla stala pravou rukou Boží.“

8

O šest dní později

Byla skoro půlnoc, když Ross zatočil s mercedesem na příjezdovou cestu jejich domova v Darienu. Prodloužený víkend ve Vermontu byl Laurenin nápad, útěcha za odložení dovolené a zároveň oslava těhotenství a „Voyniche“. Ross se na dovolenou těšil víc, než si uvědomoval, takže mu víkend připadal jako chabá náplast za plánované tři týdny na Dálném východě.

Lauren se k němu naklonila a políbila ho na tvář. „Díky, Rossi, skvěle jsem si to užila.“

„Já taky. Ale mohlo to být delší.“ Pousmál se na ni. „Řekněme tři týdny.“

Zasmála se. „Přestaň ve mně vzbuzovat provinilost. Já vím, že jsi zklamaný, ale pojistka uhradila storno poplatky, takže jsme nepřišli o žádné peníze.“

„Víš, že nejde o peníze,“ odpověděl. „Tohle jsme plánovali už před několika měsíci a na pořádné dovolené jsme spolu nebyli roky.“

Povytáhla obočí. „Protože jsi měl vždycky plno práce.“

„To je fakt.“ Bylo ironické, že když teď měl dost volného času, Lauren potřebovala stihnout termín. „Ale pracovala jsi

na tom rukopisu přes sedm let. Co by se stalo, kdyby to počkalo tři týdny?“

„Hrozilo by nebezpečí, že překlad nedokončím jako první a někdo mě předběhne. Jsem na dohled od cíle, ale poslední část není jako ostatní. Je obtížnější.“ Ross zaparkoval a Lauren mu položila dlaň na ruku. „Domluvíme se takhle. Za dva měsíce budu ještě pořád schopná letět letadlem, takže vyrazíme na tu dovolenou, ať ten rukopis rozluštím, nebo ne.“

Usmál se na ni a pomyslel si, jak moc ji miluje. „Jasně. Ale tou dobou už budu nejspíš zahrabaný v nové práci.“

„To by mi nevadilo.“ Položila si ruku na břicho. „Brzy budeme živit další krk.“

Ross vystoupil z auta a vyndal zavazadla ze zadního sedadla. Otevřel vchodové dveře, rozsvítil a vstoupil za Lauren do chodby. „Omlouvám se, že tak reptám. Asi mám pocit, že...“

Ale Lauren ho neposlouchala. Vzhlížela k potměšlému schodišti. „Slyšel jsi to?“ zašeptala.

„Co?“ Ross postavil zavazadla na naleštěnou cedrovou podlahu a vykročil ke schodům. „Kde?“

„V mé pracovně. Měla jsem dojem, že jsem něco slyšela.“

Ross nic neslyšel. Tiše vystoupal do schodů.

Lauren ho následovala a nahoře mu položila ruku na loket. „Nezavoláme radši devětsetjedenáctku?“

„Nejspíš o nic nejde. Počkej tady. Prověřím to.“

Přešel po odpočívadle ke dveřím vlevo: vedly do nejmenšího pokoje ze všech pěti, který Lauren využívala k práci. Zastavil se za zavřenými dveřmi a zaposlouchal se, ale nic neslyšel. Uvolnil se, otočil se zpátky na svou ženu a zavrhl hlavou.

„Buď opatrný,“ naznačila mu rty.

Usmál se na ni a ona mu úsměv oplátila.

Stiskl kliku, otevřel dveře a vycítil, že něco není v pořádku. Zaslechl Laurenino zasyknutí: „Nechoď tam, Rossi. Vždycky ty dveře zamykám. Někdo tam určitě je.“

Vtom jeho svět vybuchl.

Něco vrazilo do dveří a ty ho udeřily do obličeje, až odletěl nad schody a uhodil se hlavou o zábradlí. Zorné pole mu zalila krev, přes niž viděl, jak se nad ním tyčí maskovaná postava. Slabší muž by ztratil vědomí, ale Ross se namáhavě zvedl, obrátil se ke své ženě, která stála u schodů jako přimrazená, a vykřikl: „Uteč, Lauren! Uteč!“ Vetřelec se rozmáchl nohou a tvrdě Rosse zasáhl do spánku.

Lauren se rozběhla, ale když Ross upadal do bezvědomí, viděl, že neutíká pryč, ale k němu. „Nechte ho být!“ křičela.

Postava překročila Rosse a vyrazila ke schodům. Lauren tomu muži stála v cestě. Ross se omámeně natáhl a chytil vetřelcovu nohavici. Přitom odhalil výraznou jizvu nad pravým kotníkem. Muž se prořítel kolem něj a srazil Lauren na zábradlí takovou silou, že se balustráda rozlomila a Lauren se zřítíla dolů do haly. Ozvalo se žuchnutí a děsivé prasknutí. Poslední, co Ross uslyšel, než ho pohltila temnota, bylo cvaknutí zavíraných vchodových dveří.

9

Uganda, Afrika

O tisíce kilometrů dál, v malém městě poblíž Victoriina jezera, představovala internetová kavárna Jambo centrum moderní techniky – její klimatizovaný interiér poskytoval útočiště před parným horkem. Mezi mladou klientelou místních obyvatel a opálených turistů s batohy popíjejících kávu a ťukajících do počítačových terminálů vyčnívala jedna bleďá, postarší tvář. Sestra Chantal popíjela sladké *latté* a dívala se na monitor.

Každý měsíc si brala vycházkovou hůl a vydávala se z hospicu pro nemocné AIDS do města. Objednala si *latté* a croissant, usedla k jednomu z terminálů a její křehké prsty zadaly do hlavních internetových vyhledávačů totéž klíčové slovo. Nikdy nenašla nic nového. Když dojedla pečivo a dopila *latté*, vrátila se pokaždé do hospicu a ujišťovala se, že příští měsíc bude všechno jinak. Příští měsíc z ní bude sejmuto její břímě.

V hospicu žila posledních dvanáct let a práce ji bavila, ale věděla, že brzy nastane čas odchodu. Nejen proto, že se matka představená a církevní úřady nakonec začnou vyptávat – jako to dělaly v každé jiné nemocnici a hospicu, kde pracovala. Její drahocenné zásoby docházely a ona je potřebovala doplnit, aby mohla pokračovat ve své osamělé hlídce. Dalo se těžko uvěřit, že jí dochází čas. Její vyrovnané sebeovládání narušilo bodnutí sebelítosti. Potlačila ho a soustředila se na monitor počítače.

Nejdřív se podívala na BBC a CNN. Zprávy jako obvykle nebyly dobré. Obzvláštní starosti jí dělala reportáž o projektu nového ropovodu Alascon Oil. Když si přečetla dost, přešla na Google a natukala svoje klíčové slovo. Projela první čtyři stránky a vyřadila všechny nabízené odkazy.

Pak jí něco padlo do oka.

Zarazila se s kávou v ruce, ale zůstávala klidná: povzbudivé odkazy našla už dřív, ale z žádného nic nebylo. Klikla na odkaz a prostudovala si webovou stránku. Postavila šálek na stůl. Při čtení jí srdce bušilo čím dál rychleji a zvlhly jí dlaně. Zvedla ruku a uvolnila si plachetku. Najednou se jí špatně dýchalo. Snažila se ovládnout rostoucí vzrušení. Navštívila další dvě webové stránky, aby získala víc informací, a poté si je vytiskla. Potom se připojila na zabezpečenou stránku Banque Genève a zadala číslo účtu a heslo. Na zůstatek se skoro ani nepodívala. Peníze byly jen prostředkem k cíli, ničím víc. Zaplatila letenku a převedla si finance

do nejbližší banky v Jinje. Nakonec vstala, zaplatila a spěšně odešla. Nedopitou kávu nechala na stole.

Když se vrátila do hospicu, panoval v něm klid. Většina jeptíšek byla v kapli nebo se starala o bujnou zeleň v malé zahradě s úrodnou červenou půdou. Sestra Chantal zamířila přímo do svého spartánského pokoje a sbalila si veškeré jmění do malého kufříku. Ještě než ho zavřela, vyndala z něj starou dřevěnou truhličku a odemkla zámek. Vytáhla z ní menší, zdobně vyřezávanou krabičku, otevřela ji a prohlédla si její obsah. Kožený váček se šňůrkou byl skoro prázdný. Zaplavila ji úleva a nadšení. Kdysi byl napěchovaný k prasknutí, ale teď už nezáleželo na tom, že jí dochází zásoba. Její čekání brzy skončí.

Při váhavém zaklepání na dveře se prudce otočila a zacykla krabičku. Ve dveřích stáli dva malí, bolestně hubení chlapci. „Kde jste byla, sestro?“

Usmála se na ně. „V Jambo, Samueli a Joshuo.“ Samuel a Joshua Jarimogiovi byli dvojčata, která se už narodila s AIDS. Jejich matka zemřela po dlouhém zápasu před půl rokem a podle lékařů ji její chlapci zanedlouho budou následovat. Sestra Chantal se snažila nenavazovat příliš silné emocionální vztahy s pacienty – během let jich viděla příliš mnoho umírat. Ale Samuel a Joshua jí přirostli k srdci.

„Můžeme si zahrát?“ zeptal se Samuel.

Sestra Chantal se podívala na truhličku a krabičku. Měla by odejít, než ji přistihne matka představená nebo jedna z ostatních sester, ale její hlídka téměř skončila a nadšení ji ponoukalo k něčemu lehkomyšlnému: k malému aktu vzpoury po celém životě disciplíny, poslušnosti, trpělivosti a sebeobětování. „Ano. Uděláme si čajový dýchánek.“

Vzala vyřezávanou krabičku a odvedla chlapce do liduprázdné kuchyně. Dala vařit vodu a pokynula chlapcům, ať přinesou dva šálky a talířky. Otevřela kožený váček a vyprázdnila většinu obsahu do krabičky – pošetřila si jen na prosté minimum na poslední úkol; byla čím dál slabší a bude